καλεσθῆτε. Δὲν ἐλύθη ἴσως ἀκόμη τὸ φοβερὸν αὐτὸ πρόβλημα τῆς διὰ τοῦ αἵματος μεταβιβάσεως τῆς κληρονομίας. Ἐθίξατε τοῦτο, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν ἔκφρασιν, λίαν ἀπερισκέπτως. Καὶ πῶς! ἡ αὐτὴ φωνή, ἡ ὁποία ἐπικαλεῖται τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ἐκδίκησιν, ἀρνεῖται συγχρόνως καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνθρώπου;»

Ἀφοῦ κατέδειξεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κύριος Γλαβὼν ἀνακράζει:

«Ἔστω! ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε τέρας, καὶ διψᾷ αἷμα... τὸ αἷμα τῆς μητρός του! «Ἦτο πεπρωμένον», εἶπον, «νὰ δολοφονήσῃ τυφλῶς, ἄνευ ἀφορμῆς»· ἀλλὰ θὰ παραδεχθῶσιν ὅτι δὲν εἶνε ἠλίθιος· ἔχει τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως καί, καίτοι ἄπειρος περὶ τὰ τοιαῦτα, λαμβάνει ὅλας τὰς προφυλάξεις, ὅπως τὸ ἔγκλημά του μείνῃ ἄγνωστον καὶ ἀτιμώρητον.

»Λοιπόν, ἀκούσατε. Ἰδοὺ τί φαντάζεται ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὁποῖον παρέστησαν ὡς τέρας μηχανημάτων καὶ ὑποκρισίας. Λαμβάνει ἐγχειρίδιον ἰδικόν του, ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ δύο ἔτη κυλίεται ἐπὶ τῶν ἐπίπλων του καὶ ἕκαστος ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, φροντίζων νὰ ἀφήσῃ τὴν θήκην ἐντὸς τῆς αἰθούσης του, ὅπως βραδύτερον χρησιμεύσῃ ὡς μέσον συγκρίσεως!

»Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Σπεύδει νὰ προστρίψῃ τὰ ὑποδήματά του, ἀναρριχώμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀποτυποῖ ταῦτα ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους τοῦ κήπου· καὶ τὰ ὑποδήματα ταῦτα δὲν τὰ ἐξαφανίζει· ὄχι! Τὰ φέρει κατὰ τὰς ἑπομένας ἡμέρας μετὰ φιλαρεσκείας τινὸς καὶ ὅπως μὴ ἡ ἀστυνομία ἀπατηθῇ! Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὸ κομβίον του, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος μᾶλλον ἀπέσπασε καὶ ἔρριψε. Φορεῖ ἐπίσης τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα συνήθως ἔφερεν· ἡ μήτηρ του καὶ ἡ Μαριέττα, τὴν ὁποίαν θὰ κτυπήσῃ, πρέπει νὰ τὸν ἀναγνωρίσωσι καὶ κραυγάσωσι τὸ ὄνομά του πρὶν ἀποθάνωσι...

»Ὄχι! δὲν ἐξέβαλαν οὔτε κραυγήν· τότε ρίπτει ἐκεῖπου τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ ἐξέρχεται ἡσύχως· ἐὰν ὑπάρξῃ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, βεβαίως θὰ ὀφείλεται τοῦτο εἰς τὴν καλὴν θέλησιν τῆς ἀστυνομίας.

»Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ υἱὸς οὗτος ὁ δολοφονήσας τὴν μητέρα του, βέβαιος περὶ τῆς τύχης, ἡ ὁποία τὸν ἀναμένει, καταγίνεται τὴν ἐπιοῦσαν ἀτάραχος εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ σπεύδει εὔθυμος τὸ ἑσπέρας εἰς ἑορτὴν διδομένην ὑπό τινος φίλου του!

»Καὶ ὅμως εἰς πάντα ταῦτα παρατηρῶ μίαν ἔλλειψιν. Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀναρριχᾶται δὶς ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ δὶς ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς πρώτης ὀροφῆς, καὶ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμυχὴ παρατηρεῖται ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος του. Δολοφονεῖ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου δύο ἄτομα, καὶ τὰ ἐνδύματά του δὲν φέρουσιν οὐδὲ κηλίδα αἵματος!.... ὁποία σύμπτωσις! καὶ ὅμως τοῦτο ἦτο ἀναπόφευκτον!...

»Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριοι; Ἴσως ἐκεῖνοι, οἵτινες διέθεσαν τοσοῦτον ἐπιτηδείως τὰς ἄλλας ἐνδείξεις, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διαθέσωσιν ἐπίσης καὶ ταύτας. Τοῦτο δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν των».

Παραιτούμενος τῶν εἰρωνειῶν ὁ κύριος Γλαβών, καταδεικνύει τὴν ἀστυνομίαν ἀκολουθοῦσαν λυσσωδῶς τὰ ψευδῆ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ὁ δολοφόνος κατώρθωσε νὰ τῇ ὑποδείξῃ.

«Λέγετε, ὅτι οὐδὲν ἠμελήσατε· ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔσχετε τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἐρρίκου Ρισετέν. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ποῖα ἦσαν τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα συνωμίλουν ἐκεῖ ἐν τῇ σκιᾷ;

»Καὶ διὰ τὸν ὑπηρέτην αὐτόν, τὸν Φραγκίσκον Οὐσδάλ, — τὸν μέθυσον καὶ πονηρόν — ὅστις ὑποδέχεται εἰς τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου του δὲν γνωρίζω ὁποίους συναδέλφους του, ἐξητάσατε καλῶς; ἐζητήσατε πληροφορίας περὶ τῆς διαγωγῆς του; «Ἐζητήσαμεν, λέγετε, καὶ οὐδὲν εὕρομεν». Λοιπὸν ἠρευνήσατε κακῶς, διότι τὸ μυστήριον τῆς δίκης αὐτῆς, ἔγκειται εἰς τοῦτο.

»Δὲν εἶνε γνωστὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅτι φοβεροί τινες κακοῦργοι ἔχουσιν ὡς ἀρχὴν τὸ διασπείρειν ψευδῆ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος ἴχνη, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποπλανῶσιν, ἐπί τινα τοὐλάχιστον χρόνον, τὰς ἐρεύνας καὶ τὰς ὑπονοίας; Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸ θῦμά των· ἂς παλαίσῃ ὅπως δυνηθῇ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς δικαιοσύνης· ἐνῷ αὐτοὶ θ' ἀσφαλίσωσι τὴν ἀτιμωρησίαν των.

»Δὲν πρόκειται ἆρά γε ἐνταῦθα περὶ τοιαύτης μηχανορραφίας; Ἀδύνατον ν' ἀμφιβάλλωμεν...

»Ὁ Φραγκίσκος δὲν εἶνε ὁ ἔνοχος. Ἴσως μάλιστα δὲν εἶναι συναυτουργὸς τῆς δολοφονίας, καίτοι ὠφελήθη ἐξ αὐτῆς· αἱ ὑπερβολικαὶ δαπάναι του τὸ ἀποδεικνύουσιν.

»Ἀλλ' ἐὰν τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἄνευ τῆς συμμετοχῆς του, ἀκουσίως αὐτοῦ, σήμερον καταλαμβάνει ὅτι ὑπῆρξε τὸ ὄργανον, τὸ τυφλὸν μέσον εἰς χεῖρας κακούργου.

»Ἐντεῦθεν τὸ περίλυπον ὕφος, ὅπερ παρετήρησαν εἰς αὐτόν. Ὦ! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τῷ ἀποσπάσωσι τὸ μυστικόν του! Ὄχι! Εἰς μάτην τὸν ἐξορκίζω, τὸν καθικετεύω νὰ ὁμιλήσῃ· σιωπᾷ· ὁ φόβος, ἡ αἰσχύνη παραλύουσι τὴν γλῶσσάν του, καὶ θὰ θυσιάσῃ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, χάριν τῆς ἀσφαλείας του, τὸν κύριόν του, τὸν ὁποῖον γνωρίζει ὅτι εἶνε ἀθῷος».

Ὁ κύριος Γλαβὼν δεικνύει μετὰ τοῦτο, πόσον δι' ἓν ἐκ τῶν ἀτόμων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁ Φραγκίσκος εἰσήγαγεν οὕτω εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Λαυρεντίου, ὁ πειρασμὸς θὰ ἦτο ἰσχυρός, πόσον ἡ ἐκτίμησις εὐχερής.

[Ἕπεται συνέχεια] Ρ.

ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκεῖνος τὴν ἔλαβε σιωπῶν. Ἡ χροιὰ τοῦ προσώπου του, ἀπὸ ὠχρᾶς κατέστη πελιδνή. Οἱ ὀφθαλμοί του προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς Μέρσης μετὰ θερμοτάτης συμπαθείας, ἐνῷ, ἀναγνώσας, ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

— Φεῦ! εἶπεν. Ἰδοὺ τί διαλευκαίνει πάσας τὰς ὑπονοίας μας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐξηγεῖ τί προὐτίθετο ἡ Λαίδη Ζάνετ καλοῦσα παρ' αὐτῇ τὸν Ὁράτιον καὶ διατί τὸ ὄνομά μου ἀνεμίχθη εἰς τὴν συνομιλίαν των.

— Ἆχ! ἀνέκραξεν ἡ Μέρση, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Ἐκεῖνος δὲν τῇ ἀπεκρίθη ἀμέσως, ἀλλὰ καθεσθεὶς πλησίον της:

— Κατώρθωσεν ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόφασίν σας; ἠρώτησε.

— Τοὐναντίον τὴν ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση. Προσέθηκε νέαν πικρίαν εἰς τοὺς ἐλέγχους μου.

Ἡ Μέρση, οὕτω λαλοῦσα, καθίστατο, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνηται, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βιαιοτέρα καὶ θελκτικωτέρα συγχρόνως.

Ἡ φύσις αὐτῆς ἐξήγειρε πάντα τὰ γενναῖα αἰσθήματα τοῦ Ἰουλίου καὶ εἶνε γνωστὸν πόσον ἦτο γενναιόφρων.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε εἶχε παραπονεθῇ κατὰ τῆς Μέρσης ὅτι εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ οἴκτου πρὸς ἑαυτήν, ἐπεκαλεῖτο ἤδη τὸν ἔλεον ὑπὲρ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Μετὰ γλυκείας ὅλως πειθοῦς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ ἐπιθέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ βραχίονός της, τῇ εἶπε.

— Μὴ τὴν κρίνετε πολὺ αὐστηρῶς... Ἐπλανήθη... δυστυχῶς ἐπλανήθη. Ἀενάως πλανᾶται, ἐμβάλλουσα ὑμᾶς εἰς ἄπαυστον πειρασμόν. Ἐν τούτοις, εἶνε γενναῖον, εἶνε δίκαιον νὰ τὴν καταστήσῃ τις ὑπεύθυνον μιᾶς ἀδυναμίας τῆς καρδίας της; Εἶνε εἰς τὴν δύσιν τοῦ βίου της· δὲν δύναται πλέον νὰ δοκιμάσῃ καὶ αἰσθανθῇ νέαν συμπάθειαν. Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἀναπληρώσῃ εἰς τὴν καρδίαν της. Ἀναλογισθῆτε τὴν ὀδύνην της καὶ τοὺς φόβους της καὶ θέλετε ἴδει, ὡς βλέπω ἐγώ, ὅτι ἐξ εὐγενοῦς ἐλατηρίου πλανᾶται. Σκεφθῆτε πόσον ἐτρώθη ἡ καρδία της. Σκεφθῆτε ὅτι ἡ ζωή της κινδυνεύει ν' ἀπολεσθῇ καί... συγχωροῦσα αὐτήν... εἴπατε. Πράττει ταῦτα... διότι μὲ ἀγαπᾷ!...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης ἐνεπλήσθησαν δακρύων.

— Τὸ λέγω, ἀπεκρίθη, ὄχι συγχωροῦσα αὐτήν, διότι ἐγὼ εἶμαι ἐκείνη, ἥτις ἔχει ἀνάγκην νὰ τύχῃ συγγνώμης, ἀλλὰ τὸ λέγω μετ' εὐγνωμοσύνης ὅταν οἱ λογισμοί μου στραφῶσι πρὸς αὐτὴν καὶ μετὰ διπλασίου αἴσχους ὅταν ἀναλογίζωμαι ἐμαυτήν.

Ὁ Ἰούλιος διὰ πρώτην φορὰν ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἠτένισε ...

Ἄνευ ὀπισθοβουλίας παρετήρει τὸ καταβεβλημένον πρόσωπόν της. Τῇ ὡμίλησεν, ὅπως ἄλλοτε τῇ εἶχεν ὁμιλήσει κατὰ τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐκείνην συνδιάλεξιν, ἥτις προσήγγισεν ἀλλήλους ἀδιαρρήκτως καὶ ἥτις εἶχεν ἀναγεννήσει τὴν Μέρσην.

— Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ δοκιμασίαν σκληροτέραν ταύτης, εἶπεν, ἥτις ἤδη, ἐπιβάλλεται εἰς ὑμᾶς. Ἡ εὐεργέτις, εἰς ἣν ὀφείλετε τὰ πάντα, οὐδὲν ἄλλο ζητεῖ παρ' ὑμῶν ἐκτὸς τῆς σιωπῆς σας· τὸ πρόσωπον ὅπερ ἠδικήσατε, δὲν ὑπάρχει πλέον, ὅπως παροξύνῃ τὴν ἀπόφασίν σας τοῦ νὰ ὁμιλήσητε. Αὐτὸς ὁ Ὁράτιος, ἐὰν δὲν πλανῶμαι καθ' ὁλοκληρίαν, δὲν θὰ σᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ τῷ παράσχητε τὴν ἐξομολόγησιν, ἣν τῷ ὑπεσχέθητε. Ὁ πειρασμὸς τοῦ νὰ διατηρήσητε τὴν ψευδῆ θέσιν σας ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ εἶνε ἀκατανίκητος, τὸ λέγω ἀνεπιφυλάκτως. Πολύτιμος καρδία καὶ δύσμοιρος φίλη, θὰ δυνηθῆτε λοιπὸν νὰ δικαιώσητε τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ἐφ' ὑμᾶς; Εἴσθε πάντοτε ἑτοίμη νὰ ὁμολογήσητε τὴν ἀλήθειαν, ἀκόμη καὶ τώρα, ὅτε ὁ φόβος τοῦ ν' ἀποκαλυφθῆτε δὲν σᾶς ἐνθαρρύνει πρὸς τοῦτο;

Ἐκείνη ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν. Φλὸξ ἥρεμος, ὑψίστη καὶ ἀκλόνητος ἀπόφασις ἔλαμπεν ἐκ νέου εἰς τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της.

Ἀπεκρίθη μετὰ γαλήνης χωρὶς οὐδὲ τὸ παράπαν νὰ ἐξασθενήσῃ ἡ φωνή της:

— Εἶμαι ἑτοίμη.

— Θ' ἀποδώσητε δικαιοσύνην εἰς τὴν γυναῖκα, ἣν ἐδολιεύθητε, ὅσον καὶ ἂν ἐδείχθη ἡ ἰδία ἀναξία συμπαθείας εἰς τὴν ἐκτίμησιν πάντων, ἀκόμη καὶ ἤδη ὅτε δὲν εἶνε παροῦσα, ὅπως σᾶς ἀποκαλύψῃ;

— Θ' ἀποδώσω δικαιοσύνην.

— Πᾶν ὅ,τι διὰ τῆς ἀπάτης ταύτης ἐκερδήσατε, θὰ τὸ θυσιάσητε ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τοῦ ἐξιλασμοῦ, θὰ ὑποστῆτε τὰ πάντα ἀκόμη καὶ διατρέχουσα τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ λυπήσητε τὴν δευτέραν ἐκείνην μητέρα σας, ἥτις σᾶς ἠγάπησε καὶ ἡμάρτησε χάριν ὑμῶν; Θὰ πράξητε ταῦτα μᾶλλον ἢ νὰ ὑποστῆτε τὴν περιφρόνησιν ὑμῶν αὐτῆς καθ' ἑαυτῆς;

Ἡ χεὶρ τῆς Μέρσης ἔθλιψε τὴν χεῖρά του, καὶ αὖθις δέ, ὕστατον, ἀπεκρίθη:

— Θὰ ὑποστῶ τὰ πάντα!

Ἡ τρέμουσα μέχρι τοῦδε φωνὴ τοῦ Ἰουλίου, ἤδη ἐξέλιπε τέλεον.

Δὲν ἤκουέ τις πλέον ἐκπεμπόμενον τοῦ στόματός του ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον ἀσθενῆ τινα ψίθυρον, ὡς ἐὰν ὡμίλει πρὸς ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ πρὸς ἐκείνην.

— Εὐλογητὸς ἔστω ὁ Θεὸς διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἡμέραν, εἶπεν, ἠδυνήθην νὰ καταστῶ κατά τι ὠφέλιμος εἰς ἓν ἐκ τῶν εὐγενεστέρων τοῦ Θεοῦ πλασμάτων!

Ἀλλ' ὁποῖον ἀκαριαῖον ρευστόν, ἐνῷ εἰσέτι ὡμίλει, διέδραμεν αἰφνιδίως ἐκ τῆς χειρός του εἰς τὴν τῆς Μέρσης καὶ ἔκαμε νὰ ριγήσουν πάντα τὰ νεῦρα τῆς νεάνιδος;

Θελκτικωτάτη ἀμυδρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὴν μορφὴν καὶ τὸν λαιμόν της, ἡ δὲ ἀναπνοή της ἠσθμαινεν. Ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της ἀπὸ τῆς τοῦ νέου καὶ ἐστέναξεν ὅταν ἠσθάνθη αὐτὴν ἐλευθέραν.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ τὴν ἐγκατέλειψε χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ εἴπῃ, χωρὶς οὔτε νὰ τὴν ἀτενίσῃ καὶ διέδραμε δὶς τὸ δωμάτιον.

Ὅταν ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Μέρσης, εἶχεν ἐπιβάλει τὴν γαλήνην ἐπὶ τοῦ προσώπου του, καταστὰς αὖθις κύριος ἑαυτοῦ.

Ἡ Μέρση πρώτη ὡμίλησεν, ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ θέμα τῶν διατρεξάντων ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Ὡμιλεῖτε περὶ τοῦ Ὁρατίου πρὸ ὀλίγου; εἶπε διὰ λέξεων, αἵτινες μὲ ἐπτόησαν. Ἐφαίνεσθε ὡς νὰ ἐπιστεύετε ὅτι δὲν θὰ μ' ἐξαναγκάσῃ οὗτος νὰ ἐξηγηθῶ. Μήπως τοῦτο εἶνε συμπέρασμα, εἰς ὃ κατελήξατε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ;

— Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος. Θὰ καταλήξετε δὲ καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, ὅπως κατέληξα καὶ ἐγώ, ἐὰν σχετίσητε εἰς τὰ γνωστὰ καὶ ὑπὸ συζήτησιν ἤδη τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἀναχώρησιν τῆς Χάριτος Βράδον...

Ἡ Μέρση τὸν διέκοψε.

— Δύνασθε νὰ μαντεύσητε πῶς ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠδυνήθη νὰ ἐπιβληθῇ τοσοῦτον εἰς αὐτήν, ὥστε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ ν' ἀπέλθῃ;

— Θὰ προετίμων νὰ μὴ ἠδυνάμην νὰ τὸ μαντεύσω... Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Λαίδης Ζάνετ ὑπάρχει ἔκφρασίς τις, ἥτις μοὶ δίδει τὸ ἐνδόσιμον νὰ ὑποθέσω, ὅτι ἡ Μιλαίδη θὰ τῇ προσέφερε χρήματα καὶ ὅτι ἐκείνη ἐδέχθη τὴν ἐξαγορὰν ἑαυτῆς.

— Ὢ δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω!

— Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν Ὁράτιον. Τῆς δεσποινίδος Βράδον ἀπελθούσης ἅπαξ ἐκ τῆς οἰκίας, ἓν μόνον σπουδαῖον κώλυμα ἀπομένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἡ Λαίδη Ζάνετ θ' ἀπεφάσιζε νὰ ἀκολουθήσῃ, ὅπως ἐκτελέσῃ τὸν σκοπόν της. Τὸ κώλυμα τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ.

— Καὶ πῶς ὁ Ὁράτιος θὰ ἦτο τοιοῦτον κώλυμα;

— Ὢ! τοῦτο εἶνε καταδηλότατον! Εἶνε ὑπόχρεως νὰ σᾶς νυμφευθῇ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἐνῷ ἡ Λαίδη Ζάνετ τόσον ἐκεῖνον, ὅσον καὶ ὅλον τὸν κόσμον, ἐννοεῖ νὰ ἀφήσῃ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῆς ἀληθείας. Θὰ τὸ πράξῃ ἀνενδοιάστως, ἀλλὰ τὸ ἔμφυτον τῆς τιμῆς αἴσθημα δὲν ἀπεπνίγη ἐντελῶς· συνεπῶς δὲν δύναται νὰ ἀνεχθῇ, ὥστε ὁ Ὁράτιος νὰ νυμφευθῇ ὑμᾶς ὑπὸ τὴν ψευδῆ ἐντύπωσιν, ὅτι εἶσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ κατάστασις. Ἀφ' ἑνὸς δὲν θέλει νὰ τὸν διαφωτίσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲν δύναται καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ νυμφευθῇ ὑμᾶς ἐκεῖνος τυφλῶς. Τί νὰ πράξῃ λοιπὸν ἐν μέσῳ τοῦ διλήμματος τούτου; Μίαν μόνον ἔχει καταφυγήν· ἢ νὰ καταπείσῃ τὸν Ὁράτιον, καὶ ἀφοῦ οὗτος μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅπως σᾶς νυμφευθῇ, ἐν γνώσει, ἢ νὰ τὸν ἐξερεθίσῃ εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ παραφερθῇ μόνος του καὶ νὰ διαρρήξῃ αὐθορμήτως αὐτὸς τὸν δεσμόν.

Ἡ Μέρση τὸν διέκοψεν.

— Ὅ,τι λέγετε εἶνε ἀδύνατον! ἀνέκραξε ζωηρῶς. Ἀδύνατον!

— Ἀναγνῶτε ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Ἡ Μιλαίδη σᾶς λέγει καθαρὰ νὰ μὴ αἰσθανθῆτε τὴν ἐλαχίστην στενοχωρίαν, ὅταν συναντηθῆτε μετὰ τοῦ Ὁρατίου. Ἐὰν αἱ λέξεις ἐνέχωσι σημασίαν τινά, αἱ λέξεις αὗται δηλοῦσιν ὅτι οὗτος δὲν θ' ἀπαιτήσῃ παρ' ὑμῶν τὴν ἐμπιστευτικὴν ἐξήγησιν, ἣν τῷ ὑπεσχέθητε. Ἀλλ' ὑπὸ τίνα ὅρον εἶνε πιθανὸν ὅτι θ' ἀρνηθῇ οὗτος νὰ πράξῃ τοῦτο; Ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τοῦ ὅτι ἐπαύσατε πλέον ἀντιπροσωπεύουσα δι' αὐτὸν τὸ ὕψιστον καὶ γλυκύτερον τῆς ζωῆς του ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μέρση δὲν ἠσθάνθη ἑαυτὴν οὐδαμῶς κλονισθεῖσαν ἐκ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων.

— Ἀδικεῖτε τὴν Λαίδην Ζάνετ, εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Ἂς προσπαθήσωμεν ν' ἀντικατοπτρίσωμεν τὰ πράγματα, ὑπέλαβεν, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς Λαίδης Ζάνετ. Ὑποθέτετε ἴσως ὅτι θεωρεῖ τὸν τρόπον τοῦτον ἀνάξιον ἑαυτῆς καὶ ὅτι συνεπῶς θὰ διστάσῃ νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμον σας; Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς λέγω νὰ μὴ ἔχητε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ὅτι θὰ τὸ πράξῃ. Διότι ἐκείνη σκέπτεται τοὐναντίον, ὅτι ἐνεργοῦσα τοιουτοτρόπως σᾶς προσφέρει ἕτερον δεῖγμα ἀγάπης. Καὶ ἀναμφιβόλως εἶνε ἔνδειξις ἀγάπης τὸ νὰ θέλῃ ν' ἀπαλλαξῃ ὑμᾶς ταπεινωτικῆς ἐξομολογήσεως, ὅπως μὴ ὑποστῇ τὴν λύπην τοῦ νὰ σᾶς ἴδῃ περιφρονητικῶς ἐγκαταλειπομένην παρὰ τοῦ ἀνδρός, ὃν ἀγαπᾶτε. Κατὰ τὴν γνώμην μου, τὰ σχέδια τῆς θείας μου σχεδὸν μέχρι τοῦδε συνετελέσθησαν. Ἔχω προσωπικοὺς λόγους ἵνα πιστεύω, ὅτι ἡ Μιλαίδη ἀνενδοιάστως θὰ χωρήσῃ ὅσον δυνηθῇ περαιτέρω, ἡ δὲ φύσις τοῦ Ὁρατίου θὰ ἔλθῃ εἰς αὐτὴν ἀρωγός.

Τὸ πνεῦμα τῆς Μέρσης ἤρχιζεν ἤδη νὰ ταράσσηται πάλιν ἀκουσίως της.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε μὲ τὴν λέξιν: «ἡ φύσις τοῦ Ὁρατίου»; εἶπεν.

— Φρονεῖτε, ὅτι ὀφείλετε νὰ μοὶ ζητήσετε σαφεστέραν ἐξήγησιν; εἶπεν, ἀπομακρυνόμενος αὐτῆς.

— Καὶ διατί ὄχι;

— Ὅταν λέγω ὅτι ὁ φυσικὸς χαρακτὴρ τοῦ Ὁρατίου θὰ προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν θείαν μου, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ σχέδιά της, ὑπαινίσσομαι τὴν ἀναξίως ἐν τῷ πνεύματί του τρεφομένην ὑπόνοιαν περὶ τοῦ εἴδους τοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπερ τρέφω ἐγὼ δι' ὑμᾶς.

Ἐκείνη ἐρρίγησεν, ἀλλ' ἐθαύμασεν ἐνδομύχως τὴν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα, μεθ' ἧς ἐξεφράσθη ὁ φίλος της.

Πᾶς ἄλλος ἀνὴρ δὲν θὰ ἦτο τόσον προσεκτικὸς ὅπως διαλάθῃ αὐτήν, ἢ τοὐλάχιστον ὅπως πειραθῇ ἐπιτυχῶς νὰ διαλάθῃ αὐτήν.

Πᾶς ἄλλος ἀνὴρ ἤθελεν εἴπει : «ὁ Ὁράτιος ζηλοτυπεῖ κατ' ἐμοῦ.»

Ὁ Ἰούλιος, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἐξηκολούθησε σοβαρῶς :

— Δι' ὃν λοιπὸν λόγον ἐξέθηκα ὑμῖν πρὸ ὀλίγου, ὁ Ὁράτιος ταχέως καὶ εὐκόλως θὰ ἐξηρεθισθῇ μέχρι τοῦ νὰ προβῇ εἰς ἀπόφασιν, ἣν εἰς γαληνιωτέρας στιγμὰς δὲν θὰ ἐλάμβανε ποσῶς. Μέχρις οὗ ἀκούσω τί σᾶς εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος σας, εἶχον σκεφθῇ, χάριν ὑμῶν, ν' ἀποσυρθῶ πρὶν ἢ σᾶς συναντήσῃ ἐνταῦθα ἐκεῖνος. Ἤδη ὅμως, ὅτε γνωρίζω ὅτι τὸ ὄνομά μου ἀνεμίχθη, ἐπίσης θεωρῶ καλόν, πρὸς τὸ συμφέρον σας, νὰ ἐπιζητήσω νὰ συναντήσω τὸν Ὁράτιον πρὶν τὸν ἴδητε ὑμεῖς. Ἄφετε ἐμέ, ἂν δυνηθῶ, νὰ τὸν προδιαθέσω ὅπως σᾶς ἀκούσῃ, ἐξαλείφων κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ πνεύματί του πᾶν αἴσθημα ὀργῆς κατ' ἐμοῦ. Ἔχετέ τινα παρατήρησιν κατὰ τῆς παρακλήσεώς μου, ὅπως ἀποσυρθῆτε εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον ἐπί τινα λεπτὰ ἐὰν τυχὸν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην ;

Τὸ θάρρος τῆς Μέρσης ἐξήφθη ἀμέσως.

Ἠρνήθη ἀπολύτως ν' ἀφήσῃ μόνους τοὺς δύο ἄνδρας.

— Μή με πιστεύετε ἀναίσθητον πρὸς τὴν ἀγαθότητά σας, εἶπε. Δὲν τὸ ἐννοεῖτε λοιπόν, ὅτι, ἐὰν σᾶς ἀφήσω μόνον μετὰ τοῦ Ὁρατίου, θὰ ἐξέθετον ὑμᾶς, ἐὰν ἔλθῃ αἴφνης, εἰς τὰς προσβολάς του; Ἀλλὰ βλέπω ὅτι δὲν σκέπτεσθε ποσῶς τὸ ἐνδεχόμενον τοῦτο. Τί σᾶς κάμνει ν' ἀμφιβάλλητε περὶ τῆς ἐπανόδου του ;

— Ἡ παρατεταμένη ἀπουσία του, ἀντεῖπεν ὁ Ἰούλιος. Κατὰ τὴν πεποίθησίν μου ὁ γάμος εἶνε ἤδη διαλελυμένος, ὁ δὲ Ὁράτιος πιθανὸν νὰ ἔχῃ ἀπέλθῃ ὡς ἀπῆλθεν ἡ Χάρις Βράδον. Δυνατὸν νὰ μὴ τὸν ἐπανίδητε ποτὲ πλέον.

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ ἐκστομίσῃ ἐντελῶς τὴν γνώμην ταύτην, ὅτε εἶδεν αὐτὴν διαψευδομένην ὑπὸ τῶν πραγμάτων.

Ὁ Ὁράτιος ἤνοιγε τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης.

Ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Τὸ πρῶτον βλέμμα του ἐξηκόντισε κατὰ τῆς Μέρσης, τὸ δεύτερον κατὰ τοῦ Ἰουλίου.

— Τὸ ἐγνώριζα κάλλιστα ! εἶπε προσποιούμενος σαρδωνικὴν γαλήνην. Τοὐλάχιστον ἂν ἠδυνάμην νὰ πείσω τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ στοιχηματίσῃ, θὰ ἐκέρδαινα ἑκατὸν λίρας.

Προὐχώρησε πρὸς τὸν Ἰούλιον, καὶ μεταπίπτων αἰφνιδίως ἀπὸ τῆς εἰρωνείας εἰς τὴν ὀργήν :

— Ἠθέλατε νὰ ἐγνωρίζετε περὶ τίνος ἀντικειμένου θὰ ἐστοιχημάτιζα ; ἠρώτησε.

— Προετίμων νὰ σᾶς ἔβλεπον εἰς θέσιν νὰ κρατῆτε μᾶλλον τοῦ ἑαυτοῦ σας ἐνώπιον τῆς κυρίας ταύτης, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετὰ παγερᾶς ἀταραξίας

— Προέτεινον εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ στοιχηματίσῃ διακοσίας λίρας ἀντὶ ἑκατόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὁράτιος, ὅτι θὰ εὕρισκον ὑμᾶς ἐνταῦθα, ἐρωτοτροποῦντα πρὸς τὴν δεσποινίδα Βράδον.

Ἡ Μέρση παρενέβη πρὶν ἢ προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἰούλιος.

— Ἐὰν δὲν σᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμιλήσητε χωρὶς νὰ ὑβρίσητε ἕνα ἐξ ἡμῶν τῶν δύο, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀποτείνησθε κατὰ προτίμησιν πρὸς τὸν κύριον Ἰούλιον Γκράϋ.

Ὁ Ὁράτιος ὑπεκλίθη πρὸ αὐτῆς μετὰ μεγάλων ἐνδείξεων εἴρωνος σεβασμοῦ.

— Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλωσύνην νὰ μὴ ταράττησθε ... Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ προσενεχθῶ πρὸς ἀμφοτέρους ὑμᾶς μετὰ τῆς πληρεστέρας ἀβρότητος, ἀπήντησεν Ἡ Λαίδη Ζάνετ μόνον ὑπὸ ἕνα ὅρον μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀφήσω, καὶ ὁ ὅρος οὗτος συνίστατο εἰς τὸ νὰ ὑποσχεθῶ πρὸς αὐτὴν τοῦ νὰ μὴ ἀπολειφθῶ τῆς μᾶλλον ἀνεπιλήπτου εὐγενείας τῶν τρόπων πρὸς ὑμᾶς. Τί ἐπὶ πλέον δύναμαι νὰ πράξω ; Ἔχω βλέπετε νὰ κάμω πρὸς δύο προνομιούχους . . . ὁ εἷς κληρικός . . . ἡ ἄλλη γυνή. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κληρικοῦ προασπίζει τὸν μέν. Τὸ φύλον τῆς γυναικὸς προστατεύει τὴν δέ. Εὑρίσκομαι λοιπὸν εἰς θέσιν ὅλως μειονεκτοῦσαν ἀπέναντι ὑμῶν, τὸ γνωρίζετε καλῶς. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ συγχωρήσητε τὸ ὅτι ἐλησμόνησα πρὸς στιγμὴν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κληρικοῦ καὶ τὸ φύλον τῆς γυναικός.

— Ἐλησμονήσατε πλέον τούτων, ἀντεῖπεν ὁ Ἰούλιος. Λησμονεῖτε ὅτι ἐγεννήθητε εὐγενὴς καὶ ὅτι ἀνετράφητε ὡς τίμιος ἄνθρωπος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δὲν ζητῶ νὰ σᾶς ὑπομνήσω ὅτι εἰμὶ ἱερεύς... Δὲν θωρακίζομαι κατ' οὐδενὸς ὄπισθεν τοῦ ἐπαγγέλματός μου ... Μόνον σᾶς ἱκετεύω νὰ ἐνθυμηθῆτε ὁποῖος ἐγεννήθητε καὶ πῶς ἀνετράφητε. Ἀρκεῖ ὅτι σκληρῶς καὶ ἀδίκως ὑπωπτεύσατε ἀρχαῖον φίλον σας, ὅστις οὐδέποτε ἐπελάθετο τῶν χρεῶν του. Ἀλλ' εἶνε ἔτι μᾶλλον ἀνάξιον ὑμῶν νὰ διακηρύττετε παρομοίας ὑποψίας ἐνώπιον γυναικός, τὴν ὁποίαν, αὐτὴ αὕτη ἡ ἐκλογή σας, ὑποχρεοῖ ὑμᾶς νὰ τὴν σέβεσθε.

Ἐσιώπησε.

Ἀμφότεροι κατεμέτρησαν ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος σιωπῶντες.

Ἡ Μέρση παρετήρει προσεκτικῶς ἀμφοτέρους καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπογορεύσῃ εἰς ἑαυτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ παραβάλλῃ καὶ συγκρίνῃ τὸ ἠθικὸν σθένος καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Ἰουλίου πρὸς τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὸ εὐέξαπτον τοῦ Ὁρατίου, ὡς ἐὰν ἦτο οὐχὶ ἀνὴρ ἀλλὰ γυνή.

Ἔσχατον αἴσθημα χρηστῆς πίστεως πρὸς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἦτο μνηστήρ της, τὴν ἐξώθει ν' ἀποχωρίσῃ αὐτοὺς πρὶν ἢ ὁ Ὁράτιος καταπέσῃ ἀνεπανορθώτως εἰς τὴν ἐκτίμησίν της διὰ βιαιοτέρας τινὸς ἀπρεπείας πρὸς τὸν Ἰούλιον.

— Θὰ ἐπράττετε κάλλιον ἐὰν ἀνεμένετε νὰ ἐμένομεν προηγουμένως μόνοι, ὑμεῖς καὶ ἐγώ, ὅπως μοὶ ὁμιλήσητε, εἶπε πρὸς τὸν Ὁρατιον.

— Βεβαιότατα ! ἀπήντησεν ὁ Ὁράτιος μετ' εἴρονος γέλωτος, ἀλλ' ἐὰν εἶχε προηγουμένως τὴν καλωσύνην ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράϋ νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μείνωμεν μόνοι.

Ἡ Μέρση ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰούλιον μετὰ βλέμματος, ὅπερ οἱονεὶ ἔλεγε :

— Λάβετε οἶκτον πρὸς ἀμφοτέρους μας καὶ ἀφήσατέ μας.

— Θέλετε ν' ἀποσυρθῶ ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Προσθέσατε καὶ ταύτην εἰς τὰς τόσας πρὸς ἐμὲ καλωσύνας σας, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση, καὶ ἀναμείνατέ με εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυε τὴν θύραν, ἥτις ἦγεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ Ἰούλιος ἐδίστασε.

— Μοὶ ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ προστρέξητε εἰς ἐμὲ ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σᾶς φανῶ εἴς τι χρήσιμος, τὸ ἐνθυμεῖσθε ; εἶπεν.

— Ὦ ! ναί ! ναί ! ποσῶς δὲν τὸ ἐλησμόνησα.

Ἐκείνη τὸν παρηκολούθησε καθ' ὅσον ἐκεῖνος ἀπεμακρύνετο καὶ εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ τῷ εἴπῃ σιγαλοτάτῃ φωνῇ, ἀλλὰ καὶ ἀστραπιαίως.

— Ἄφετε τὴν θύραν ἡμικεκλεισμένην.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς.

Ἐνῷ ἡ Μέρση ἐπέστρεφε πρὸς τὸν Ὁράτιον, ὁ Ἰούλιος εἰσήρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὅ,τι μόνον ἠδύνατο νὰ πράξῃ χάριν αὐτῆς τὸ ἔπραξε.

Ἔκλεισε τὴν θύραν μετὰ τόσης προφυλάξεως, ὥστε ἡ νεᾶνις μόλον ὅτι ἔτεινε προσεκτικὸν οὖς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὴν εἶχε κλείσει.

ΚΔ'

Ἡ Ἐξομολόγησις.

Ἡ Μέρση δὲν περιέμεινεν ὅπως λάβῃ πρῶτος τὸν λόγον ὁ Ὁράτιος.

— Σᾶς ὑπεσχέθην μίαν ἐξήγησιν περὶ τῆς συμπεριφορᾶς μου, εἶπε μετὰ φωνῆς, ἥτις, παρὰ τὴν θέλησίν της, ἦτο ὀλίγον τρομώδης, καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Προηγουμένως ἔχω νὰ σᾶς ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν, ἀντεῖπεν ὁ Ὁράτιος. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν ;

— Δοκιμάσατέ με. Ἐρωτήσατέ με καὶ θὰ κρίνετε μόνος σας.

— Ἂς δοκιμάσω, ἔστω ! Ἐρωτοτροπεῖτε ναὶ ἢ οὒ μετὰ τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκράϋ ;

— Ὠφείλατε νὰ ἐρυθριάσητε πρῶτον καὶ κατόπιν νὰ μοὶ ἀποτείνητε παρομοίαν ἐρώτησιν.

— Αὕτη εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησίς σας ;

— Οὐδέποτε, Ὁράτιε, ἠπίστησα πρὸς ὑμᾶς, οὔτε ἐν διανοίᾳ. Ἐὰν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, θὰ ἠσθανόμην τὴν σκληροτάτην ἀπέναντι ὑμῶν θέσιν μου, ὅπως βλέπετε ὅτι τὴν συναισθάνομαι ἤδη ;

Ἐκεῖνος ἐμειδίασε μετ' ἀπροκαλύπτου πικρίας.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου περὶ τῆς πίστεώς σας καὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς, εἶπε. Δὲν δύνασθε οὔτε εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον νὰ τὸν στείλητε χωρὶς νὰ τῷ

ὁμιλήσητε προηγουμένως εἰς τὸ οὖς. Ἕκαστος μὲ τὴν γνώμην του. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἰούλιος Γκραΰ σᾶς ἀγαπᾷ ... πῶς ;

— Οὐδέποτε ὁ κύριος Ἰούλιος Γκραΰ μοὶ εἶπεν οὔτε λέξιν, ἐξ ἧς νὰ δυνηθῶ κἂν νὰ πιστεύσω τοιοῦτόν τι.

— Ἀλλ' εἷς ἀνὴρ δύναται ν' ἀποδεικνύῃ εἰς μίαν γυναῖκα ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη καὶ νὰ τῇ τὸ εἰπῇ.

Ἡ ὑπομονὴ τῆς Μέρσης ἤρχιζε νὰ ἐξαντλῆται.

Οὐδ' αὐτὴ ἡ Χάρις Βράδον δὲν τῇ εἶχεν ὁμιλήσει τόσον ὑβριστικῶς περὶ τοῦ Ἰουλίου ὅσον ἤδη ὁ Ὁράτιος τὸ ἔπραττεν.

— Ὅστις δήποτε λέγει τοιοῦτόν τι περὶ τοῦ κυρίου Ἰουλίου Γκραΰ ψεύδεται ! ἀντεῖπεν ἐκείνη ἐντόνως.

— Τότε λοιπὸν ψεύδεται ἡ Λαίδη Ζάνετ ; εἶπεν ὁ Ὁράτιος.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ ποτὲ δὲν εἶπε τοιοῦτόν τι ! Εἶνε ἀνίκανος ἡ Λαίδη Ζάνετ νὰ εἴπῃ παρόμοια πράγματα !

— Δυνατὸν νὰ μὴ διετύπωσε τὴν οὐσίαν ἐν μιᾷ φράσει σαφεῖ, ὡς διετύπωσα ἐγὼ αὐτήν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἠρνήθη τοῦτο, ὅταν τῇ τὸ εἶπον. Τῇ ὑπέμνησα τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ Ἰούλιος Γκραΰ διὰ πρώτην φορὰν ἐκ τοῦ στόματός μου ἤκουσεν ὅτι ἔμελλον νὰ σᾶς νυμφευθῶ. Τότε λοιπὸν κατεβλήθη καὶ ἐταράχθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μόλις ἠδύνατο συγκρατήσῃ τοὺς πρὸς ἐμὲ ἀβροὺς τρόπους. Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἦτο παροῦσα κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Τὴν ἠρώτησα ἐὰν εἶχε παρατηρήσει τι ἔκτοτε, σημεῖα τινὰ ἐμπιστευτικῶν μεταξύ σας συνδιαλέξεων. Οὔτε τὰ σημεῖα ταῦτα ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀρνηθῇ. Τὴν ἠρώτησα ἐὰν σᾶς εὗρε ποτὲ ἀμφοτέρους ὁμοῦ· δὲν ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀρνηθῇ ὅτι σᾶς κατέλαβεν ὁμοῦ μόνους καὶ σήμερον ἀκόμη καὶ ὑπὸ ὅρους δικαιολογοῦντας πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ναί ! ναί ! Μάτην προσποιεῖσθε ὅτι ὀργίζεσθε !... Δὲν γνωρίζετε τί συνέβη ἐκεῖ ἐπάνω ! Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμον μας . . . μάλιστα ! Ὁ δὲ Ἰούλιος Γκραΰ εἶνε ὁ ἀόρατος ἥρως ὅλης αὐτῆς τῆς παιχθείσης κωμῳδίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰούλιον, ὁ Ὁράτιος εἶχε πληρέστατον ἄδικον.

Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Λαίδην Ζάνετ, ἐπανελάμβανεν οὗτος πᾶν ὅ,τι ὁ Ἰούλιος αὐτὸς εἶχεν εἴπει εἰς τὴν Μέρσην, ἥτις ἠσθάνετο ἑαυτὴν λιποψυχοῦσαν, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Δὲν πιστεύω τὰ τοιαῦτα ! εἶπε σταθερῶς.

Ὁ Ὁράτιος τότε, πλησιάσας αὐτὴν κατὰ ἓν βῆμα, προσήλωσεν ἐπ' αὐτῆς φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς ὡς ἵνα εἰσδύσῃ δι' αὐτῶν εἰς τὰ μυχιαίτερα τῆς ψυχῆς της.

— Γνωρίζετε διὰ τίνα λόγον ἔστειλε καὶ μὲ ἐκάλεσεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὄχι.

— Τότε λοιπὸν θὰ σᾶς τὸν εἴπω ἐγώ. Ἡ Λαίδη Ζάνετ εἶνε δι' ὑμᾶς φίλη ἔνθερμος, ἀδιαφιλονεικήτως. Ἐπεθύμει νά μοι ἀνακοινώσῃ ὅτι εἶχεν ἀλλάξει γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐξηγήσεως τῆς διαγωγῆς σας, ἣν μοὶ εἴχετε ὑποσχεθῇ. Μοὶ εἶπε :

« Καλῶς σκεφθεῖσα, ἐπείσθην ὅτι δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη ἐξηγήσεως· ἔδωσα ρητὰς διαταγὰς εἰς τὴν θετήν μου θυγατέρα, ὅπως μηδεμία ἐξήγησις λάβῃ χώραν αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς. »

— Εἴπατέ μοι, σᾶς ἔδωσε τὴν διαταγὴν ταύτην ;

— Μάλιστα.

— Ἤδη προσέξατε, παρακαλῶ, ὅσον δύνασθε εἰς ὅσα θὰ σᾶς εἴπω. Ἤκουσα τὸ τέλος τοῦ ὡραίου λόγου τῆς Μιλαίδης καὶ τῇ ἀπεκρίθην : « Τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τὴν πεποίθησίν σας ; » Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔχει ἓν πλεονέκτημα ... ὁμιλεῖ σαφῶς. « Ἔχετε νὰ συμμορφωθῆτε πρὸς αὐτήν, » μοὶ εἶπεν. « Ὀφείλετε νὰ θεωρήσητε, ὡς ἐγώ, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη ἄλλης ἐξηγήσεως καὶ νὰ καλυφθῇ ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἐν τῇ λήθῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ». — « Σπουδαιολογεῖτε ; » τὴν ἠρώτησα. — « Πληρέστατα », μοὶ ἀπήντησεν. — « Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὀφείλω νὰ σᾶς κάμω γνωστόν, κυρία, ὅτι μοὶ ζητεῖτε περισσότερα ἢ ὅσα φαντάζεσθε. Μοὶ ζητεῖτε νὰ διαρρήξω τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Βράδον γάμον μου. Λοιπόν : ἢ θὰ μοὶ παράσχῃ τὴν ἐξήγησιν, ἣν μοὶ ὑπεσχέθη, ἢ ἀρνοῦμαι νὰ τὴν νυμφευθῶ ». — Καὶ πῶς νομίζετε ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐδέχθη τοὺς λόγους μου τούτους ; Συνέστειλε τὰ χείλη, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ μὲ ἠτένισεν οἱονεὶ λέγουσά μοι : Ὅπως ἀγαπᾶτε ! Ἀρνηθῆτε ἐὰν εὐαρεστῆσθε ... Εἰς ἐμὲ εἶνε ἀδιάφορον ! ...

Ἐνταῦθα ὁ Ὁράτιος ἐσταμάτησεν ἐπί τινα στιγμήν.

Καὶ ἡ Μέρση ἀφ' ἑτέρου ἀπέμεινε σιγῶσα, προβλέπουσα τί ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ἀπατηθεὶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ Ὁράτιος εἶχεν ἀπέλθει τοῦ μεγάρου, ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἀναμφιβόλως διαπράξει καὶ ἑτέραν πλάνην, συμπεραίνων ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ τὸν εἶχεν ὠθήσει εἰς παγίδα, ὅπως διαλύσῃ τὸν γάμον.

— Μ' ἐννοεῖτε μέχρις ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Ὁράτιος.

— Σᾶς ἐννοῶ πληρέστατα.

— Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω πολὺ περισσότερον ἀκόμη, ὑπέλαβεν ὁ Ὁράτιος. Ἀπήντα εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ : « Φανῆτε τοὐλάχιστον τόσον μόνον καλή, ὅσον διὰ νὰ ἐκφρασθῆτε κατηγορηματικῶς· θὰ ἐπιμείνητε εἰς τὸ νὰ κρατήσητε κλειστὰ τὰ χείλη τῆς δεσποινίδος Βράδον ; » — « Μάλιστα. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐξηγήσεως. Ἐὰν εἶσθε ἀρκετὰ δυστυχὴς ὅπως ὑποπτεύετε τὴν μνηστήν σας, ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀρκετὰ δικαία, ὅπως ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ἐπὶ τὴν θετὴν θυγατέρα μου », μοὶ ἀντεῖπεν. Ἐγὼ εἰς ταῦτα τῇ ἀπεκρίθην — καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ προσηλώσητε τὴν ὑψίστην προσοχήν σας εἰς ὅτι ἤδη θὰ εἴπω — τῇ ἀπεκρίθην λοιπὸν ὡς ἑξῆς : « Εἶνε κακία τὸ νὰ μ' ἐνοχοποιῆτε ὅτι τὴν ὑποπτεύω. Δὲν ἐννοῶ τὰς ἐμπιστευτικὰς σχέσεις της μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκραΰ, οὔτε τὴν γλῶσσάν, ἣν ἐτήρησε οὔτε τὴν συμπεριφοράν της ἐνώπιον τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ὑποστηρίζω συνεπῶς ὅτι δικαίωμά μου εἶνε νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά μου ἐπὶ τῶν δύο τούτων σημείων· εἶμαι μνηστήρ της καὶ μετ' οὐ πολὺ θὰ ἦμαι σύζυγός της. » Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις μου. Παραλείπω τὰ λοιπά, σᾶς ἐπαναλαμβάνω μόνον πᾶν ὅ,τι εἶπον πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Σᾶς διέταξε νὰ μὴ ὁμιλήσητε. Ἐὰν ὑπακούσητε εἰς τὴν διαταγήν της, τότε ἔχω καθῆκον πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου νὰ σᾶς ἀπαλλάξω πάσης ὑποχρεώσεως. Ἐκλέξατε λοιπὸν μεταξὺ τῶν καθηκόντων σας πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ τῶν πρὸς ἐμέ.

Εἶχεν ἐπὶ τέλους δαμάσει τὴν ὀργήν του. Ὡμίλει ἀξιοπρεπῶς καὶ εὐθὺ πρὸς τὸν σκοπόν.

Ἡ θέσις του ἦτο ἀπρόσβλητος. Οὐδὲν ἀπῄτει πλέον τῶν ὅσα ὠφείλοντο αὐτῷ.

— Ἡ ἐκλογή μου ἐγένετο, ἀπήντησεν ἡ Μέρση, ὅταν σᾶς ἔδωσα ἐπάνω τὴν ὑποσχεσίν μου.

Ἀνέμεινεν ὀλίγον, καταβάλλουσα μεγίστην προσπάθειαν ὅπως συγκρατηθῇ κακῶς ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀβύσσου, ἣν ἔμελλε νὰ ὀρύξῃ ἡ τρομερὰ ἀποκάλυψις.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐταπεινώθησαν πρὸ τῶν τοῦ νέου· ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαιότερον . . . ἀλλ' ἐπάλαιε κρατερῶς.

Ἀντίκρυσε τὴν θέσιν της μετ' ἀπέλπιδος θάρρους.

— Ἐὰν εἶσθε ἕτοιμος ὅπως ἀκροασθῆτε, ἐξηκολούθησεν, εἰμὶ ἑτοίμη νὰ σᾶς εἴπω ἐν πρώτοις τίς λόγος μ' ἔκαμε νὰ ἐπιμείνω ὅπως ἀπέλθῃ ἄπρακτος τῆς οἰκίας ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ.

Ὁ Ὁράτιος ἤγειρε τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον προειδοποιήσεως.

— Σταθῆτε ! εἶπε . Δὲν εἶνε τοῦτο μόνον.

Ἡ Μέρση ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε μόνον νὰ διευκρινίσῃ τὸ γεγονὸς τῆς ἐπεμβάσεώς της ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς μετὰ τοῦ Ἰουλίου σχέσεις της ἐφαίνετο ὅτι ἦτο διατεθειμένη νὰ παρέλθῃ ταύτας ἐν σιγῇ.

Παραχρῆμα λοιπὸν ὁ Ὁράτιος ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων ἥκιστα γενναιόφρον συμπέρασμα.

— Ἂς μὴ παρεξηγώμεθα, εἶπεν. Ἡ ἐξήγησις τῆς συμπεριφορᾶς σας ἐν τῷ παραπλεύρως δωματίῳ εἶνε μόνον μία ἐξ ἐκείνων ἃς μοὶ ὀφείλετε. Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη περὶ τοῦ ὁποίου ὀφείλετε νὰ ἐξηγηθῆτε. Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τούτου τοῦ σημείου, σᾶς παρακαλῶ.

Ἐκείνη τὸν ἠτένισε μετ' ἐκπλήξεως ἥκιστα ἀποκρυπτομένης.

— Τί ζητεῖτε ; ἠρώτησεν.

Ἐκεῖνος ἐπανέλαβε τὴν πρὸς τὴν Λαΐδην Ζάνετ ἀπάντησίν του.

— Σᾶς τὸ εἶπον ἤδη, ἀνέκραξεν. Ἐννοῶ τὰς μετὰ τοῦ Ἰουλίου Γκράϋ ἐμπιστευτικὰς σχέσεις σας, ἃς δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἐξηγήσω.

Ζωηρὰ ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς παρειὰς τῆς Μέρσης, οἱ δὲ ὀφθαλμοί της ἐξήστραψαν.

— Ἂς μὴ ἐπανέλθωμεν πλέον εἰς τὸ θέμα τοῦτο! ἀνέκραξεν ἤδη καὶ αὕτη μετ' ἀποτόμου ἐκρήξεως ἀπογοητεύσεως, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἐξωθῆτε νὰ αἰσθανθῶ εἰς παρομοίας στιγμὰς περιφρόνησιν πρὸς ὑμᾶς.

Ἡ παραφορὰ τοῦ Ὀρατίου εὗρεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν ταύτην πρὸς τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματά του νέον λόγον ὅπως ἐπιμείνῃ ἀποτομώτερον ἢ ἄλλοτε.

— Ἐγὼ ἀξιῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ θέμα τοῦτο, εἶπεν.

Ἡ Μέρση εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα παρ' αὐτοῦ... ὡς δίκαιον ἐξιλασμὸν τῆς ἀπάτης, ἧς ἐγένετο ἔνοχος.

Ἀλλ' ἦτο καὶ πολὺ διὰ τὸν ζωηρὸν καὶ εὔφλεκτον χαρακτῆρά της νὰ ὑπομείνῃ ἀπαθὴς καὶ τὴν κακεντρέχειαν τῶν ἀναξίων τούτων ὑπονοιῶν του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν αἱ πρῶται λέξεις τῆς ἐξομολογήσεώς της διεξέφευγον τῶν τρεμόντων χειλέων της.

Ἠγέρθη συνεπῶς καὶ τὸν προσέβλεψε κατὰ πρόσωπον.

— Ἀρνοῦμαι νὰ ταπεινωθῶ καὶ νὰ ταπεινώσω καὶ τὸν κύριον Ἰούλιον Γκράϋ, ἀποκρινομένη εἰς ὑμᾶς ἐπὶ παρομοίας ἐρωτήσεως, εἶπε.

— Σκεφθῆτε καλῶς τί πράττετε, ἀντεῖπε πεισμόνως ὁ νεαρὸς μνηστήρ της. Συμβουλευθῆτε φρονιμωτέρας σκέψεις, ἐν ὅσῳ δὲν εἶνε ἀκόμη πολὺ ἀργά!

— Τὴν ἀπάντησίν μου τὴν ἠκούσατε.

Οἱ ἀποφασιστικοὶ οὗτοι λόγοι, ἡ ὑπερήφανος αὕτη ἀντίστασις, τὸν κατέστησαν μανιώδη.

Λαβὼν αὐτὴν ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Εἶσθε δολερὰ ὡς ᾅδης! Τὸ πᾶν ἐτελείωσε μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ.

Αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ ἀπειλαί του ἀντήχησαν καὶ διὰ μέσου τῆς κλειστῆς θύρας μέχρι τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου, ἡ θύρα τῆς ὁποίας αἰφνιδίως ἀνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην ὁ Ἰούλιος.

Δὲν εἶχεν ἔτι οὗτος προχωρήσει κατὰ δύο βήματα, ὅτε ἐκρούσθη καὶ ἡ ἑτέρα θύρα, ἡ φέρουσα εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἐνεφανίσθη θεράπων κρατῶν τηλεγράφημα εἰς χεῖρας.

Ἡ Μέρση πρώτη παρετήρησεν αὐτό.

Ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Προϊσταμένης τοῦ Ἀσύλου ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν αὕτη εἶχεν ἀποστείλει εἰς ἐκείνην.

— Μήπως εἶνε διὰ τὸν κύριον Ἰούλιον Γκράϋ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Δότε την.

Καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν θεράποντα νὰ ἀπασυρθῇ, ἀφοῦ, λαβοῦσα παρὰ τούτου τὸ τηλεγράφημα, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν Ἰούλιον.

— Διευθύνεται πρὸς ὑμᾶς κατὰ παράκλησίν μου, τῷ εἶπε. Θ' ἀναγνωρίσετε τὸ ὄνομα τοῦ προσώπου ὅπερ ἀπέστειλε τὸ τηλεγράφημα καὶ θὰ εὕρητε ἐν αὐτῷ παραγγελίαν τινὰ δι' ἐμέ.

Ὁ Ὁράτιος ὥρμησε πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος ἀποσφραγίσῃ τὸ τηλεγράφημα.

— Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μυστηριώδης συνεννόησις ἰδιαιτέρα μεταξύ σας! . . . εἶπε. Δότε μοι τὸ τηλεγράφημα τοῦτο.

Ὁ Ἰούλιος τὸν ἠτένισε μετ' ἀπαθείας καὶ ἀταραξίας, πλήρους περιφρονήσεως.

— Διευθύνεται πρὸς ἐμέ, τῷ εἶπεν ἁπλῶς καὶ ξηρῶς, ἀποσφραγίζων τὸν φάκελλον.

Τὸ τηλεγράφημα περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ αὐτῆς τόσον ζωηρῶς, ὅσον καὶ ὑμεῖς. Εἴπατε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν της καὶ ὅτι θὰ τὴν δεχθῶ ἐν τῷ Ἀσύλῳ, ὅπως ἄλλοτε, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Ἔχω ἐργασίαν τινὰ ἀπόψε αὐτοῦ πέριξ καὶ θὰ ἔλθω ἡ ἰδία νὰ τὴν παραλάβω ἀπὸ τοῦ μεγάρου τῆς Λαΐδης Ζάνετ Ρόϋ.»

Τὸ ἄγγελμα ἐξήγει αὐτὸ ἑαυτό.

Ἑκουσίως ἡ Μέρση εἶχε συμπληρώσει τελείως τὸν ἐξιλασμόν της.

Ὅλως αὐθορμήτως ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μαρτύριον τῆς παλαιᾶς της ζωῆς!

[Ἕπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα

[Συνέχεια]

«Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι καλλιτέχνης, ἐψέλλισεν· εἶμαι μέγας καλλιτέχνης! Ὁ Εὔμορφος ἐτραγῴδησεν, ἐγὼ θὰ χορεύσω. Ὁ Ἡλιογάβαλος τότε, ἀφοῦ θαυμάσῃ τὴν χάριν τῶν βημάτων μου, θὰ τιμήσῃ καὶ θὰ ἀνταμείψῃ τὴν εὐφυΐαν μου. Προσέξατε, πολῖται καὶ δέσποιναι, θὰ χειροκροτήσητε κατόπιν!»

Ταῦτα εἰπὼν ἐκύκλωσε τοὺς βραχίονας· οἱ ὀφθαλμοί του ἡμιεκλείσθησαν, ἐνῷ τὸ στόμα αὐτοῦ ἠνοίγετο ὅπως μειδιάσῃ, καὶ ὥρμησε κλονούμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν. Εἰς μάτην προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς τὰ βήματά του ρυθμὸν καὶ μέτρον· ὁ μαθητὴς τῆς Τερψιχόρης ἐπήδα ὡς ἡμιονηλάτης.

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ αὐλικοί, μόλις συγκρατούμενοι ἠτένιζον τὸν αὐτοκράτορα ἵνα ἴδωσιν οἵαν ἐντύπωσιν ἐπροξένει αὐτῷ τὸ θέαμα ἐκεῖνο.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνατραπεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐκυλίετο γελῶν. Πάντες τότε ἐμιμήθησαν αὐτὸν καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ δοῦλοι καὶ αἱ μαῦραι, αἱ φέρουσαι τὰς δᾷδας.

Ὁ Ἄριστος συγκεκινημένος ἐξελάμβανε τὴν τοιαύτην ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς ὡς μαρτυρίαν θριάμβου καὶ θαυμασμοῦ. Ὑπερήφανος διὰ τοῦτο ἐλάμβανε στάσεις παραδόξους καὶ ἐμόρφαζε, τὸ δὲ πρόσωπόν του, ὅπερ ἐθεώρει περικαλλές, ἦν εἰδεχθὲς ἐκ τῆς μέθης. Τοῦτο ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Ὁ χορευτὴς ἐν ἀτάκτῳ ἅλματι ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἐκυλίσθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἡλιογαβάλου. Παρέσυρε δὲ ἐν τῇ πτώσει του τράπεζαν πλήρη ἐδεσμάτων καὶ ἐπιτραπεζίων σκευῶν. Ὅτε οἱ δοῦλοι ἐβοήθησαν αὐτὸν ν' ἀνεγερθῇ, τὸ πρόσωπόν του ἦν αἱμόφυρτον, ἡ δὲ λευκὴ ἐσθὴς αὐτοῦ ἐρρυπωμένη.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Καῖσαρ ἐπαύσατο γελῶν· οἱ ὀφθαλμοί του ἀπήστραψαν ἀπαισίως καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ συνεστάλη. Εἶτα δεικνύων τὸν εὐνοούμενόν του εἶπεν :

«Ἠττήθη· εἰς ἡμᾶς ἀπόκειται νὰ ἀποφασίσωμεν, καθάπερ διὰ τὸν ἡττώμενον παλαιστήν, ἂν πρέπῃ νὰ ζήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ!»

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσας ὁ Ἄριστος ἀνύψωσε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Εἰδὼν ὅτι τὰ χείλη αὐτοῦ ἔτρεμον καὶ εἶχον κατασταθῇ λευκά, ἠννόησεν ὅτι ὁ Ἡλιογάβαλος ἦν ἔξω φρενῶν.

Ὁ Καῖσαρ ἀνύψωσε τὸν βραχίονα καὶ τὴν κίνησιν ταύτην ἐμιμήθησαν οἱ αὐλικοί. Παρῆλθε στιγμὴ προσδοκίας, καθ' ἣν ὁ Ἄριστος ἤθελε νὰ ζητήσῃ χάριν, ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὐτοῦ παρέλυσε καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐξεδηλώθη φοβερὰ ὀδύνη. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐπλανῶντο τῇδε κἀκεῖσε βλοσυροὶ καὶ ἱκετευτικοί. Ὁ αὐτοκράτωρ κατεβίβασε τὸν δάκτυλον καὶ πάντες οἱ αὐλικοὶ ἔπραξαν τὸ αὐτό. Ὁ Ἄριστος κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἐν βαθείᾳ σιγῇ, οὐδεὶς δ' ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ χάριν διὰ τὸν ἄτυχῆ χορευτήν, καίτοι πολλοὶ κατελήφθησαν ὑπὸ οἴκτου δι' αὐτόν.

Φωνὴ ἤρεμος καὶ φιλία ἠκούσθη :

«Φίλε, ἔλεγεν, ἡ θρησκεία τοῦ Ἡλίου ἀπαιτεῖ ἐνίοτε αἱματηρὰς θυσίας. Ἡ θέλησις αὕτη μοὶ εἶναι σκληρά, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ μὴ ὑπακούσω εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἱερεύς. Δὲν ἔχεις τι νὰ μοὶ εἴπῃς πρὶν ἢ ἀπέλθῃς τοῦ βίου;»

Ὁ Ἄριστος ἔτρεμε καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ἐκλονίζοντο· δύο νεανίαι ἐστήριζον αὐτόν. Κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν ἵνα ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ στόματός του ἄναρθροι μόνον ἦχοι ἠκούσθησαν. Αἴφνης τὸ μέτωπόν του κατέστη πορφυροῦν καὶ αἱ φλέβες τοῦ τραχήλου του ἐξογκώθησαν.

«Ἔσο εὔσπλαγχνος! ἀνέκραξε, σύγγνωθι!» καὶ ἐγονυπέτησεν.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐφάνη συγκινηθείς.

«Πρὸ τριῶν ἐτῶν, εἶπεν, αἱ ὑπηρεσίαι σου μοὶ ἦσαν εὐχάριστοι καὶ πολύτιμοι. Δὲν θέλω νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ Καῖσαρ εἶναι ἀγνώμων καὶ φίλος ἐπιλήσμων. Θὰ σοὶ παράσχω λοιπὸν χάριν, ἥτις θὰ ἐξαγάγῃ τῆς πλάνης, ἐκείνους, οἵτινες κρίνοντές με χωρὶς νὰ μὲ ἐννοῶσι, δὲν γνωρίζουσι νὰ ἐκτιμῶσι τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν μου.»

Ταῦτα λέγων εἶχε τὸ ὕφος μεγάθυμον καὶ ἐπιβλητικόν. Πάντες οἱ παριστάμενοι ἐψιθύριζον τὰς λέξεις : *θεῖος, μέγας.*

Ὁ Ἄριστος ἐμψυχωθεὶς ἐκ τῶν λόγων